

LIVHUSAREN

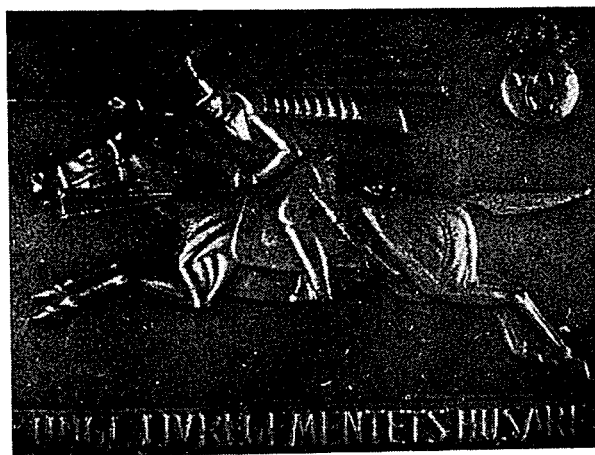

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Den sista spaningsskvadronen har grundutbildats, med detta bryts en tjugoårig utveckling. Men krigsförbanden kommer att leva vidare i åratal. Alla godtagbara spanare behövs i dessa och för att få igång våra jägarbataljoner.

Nästa år utbildar vi den sista årgången militärpolis. Då upphör också ett mångårigt totalansvar. Men krigsförbanden finns kvar och är under många år livhusarer av alla grader i dem.

I ledningen för våra krigsförband sitter underrättelseofficerare, som vi själva vidareutbildat. De har fått insikt om våra förband, vilket är en styrka. Utbildningen av reservofficerare skall fortsätta som förut.

Var vi än hamnar i våra små och slutna enheter, möts vi således i en trygg krets av livhusarer med lika fostran och utbildning. Detta ger trygghet för envar, om det skulle bli allvar av.

Jag tackar befäl och värnpliktiga husarer för en stor insats för att i år nå resultat. Vi har klarat av det mitt bland omvandlingstidens alla uppgifter.

Nu gäller det att satsa på framtiden.

Maunster

STOCKHOLMSAVDELNINGEN

Sekreteraren

högtidlighöll sin 40-åriga tillvaro i samband med årsmöte den 6. december i Livgardesskvadronens regements-officersmess. Omkring 45 medlemmar hade hörsammat kallelsen.

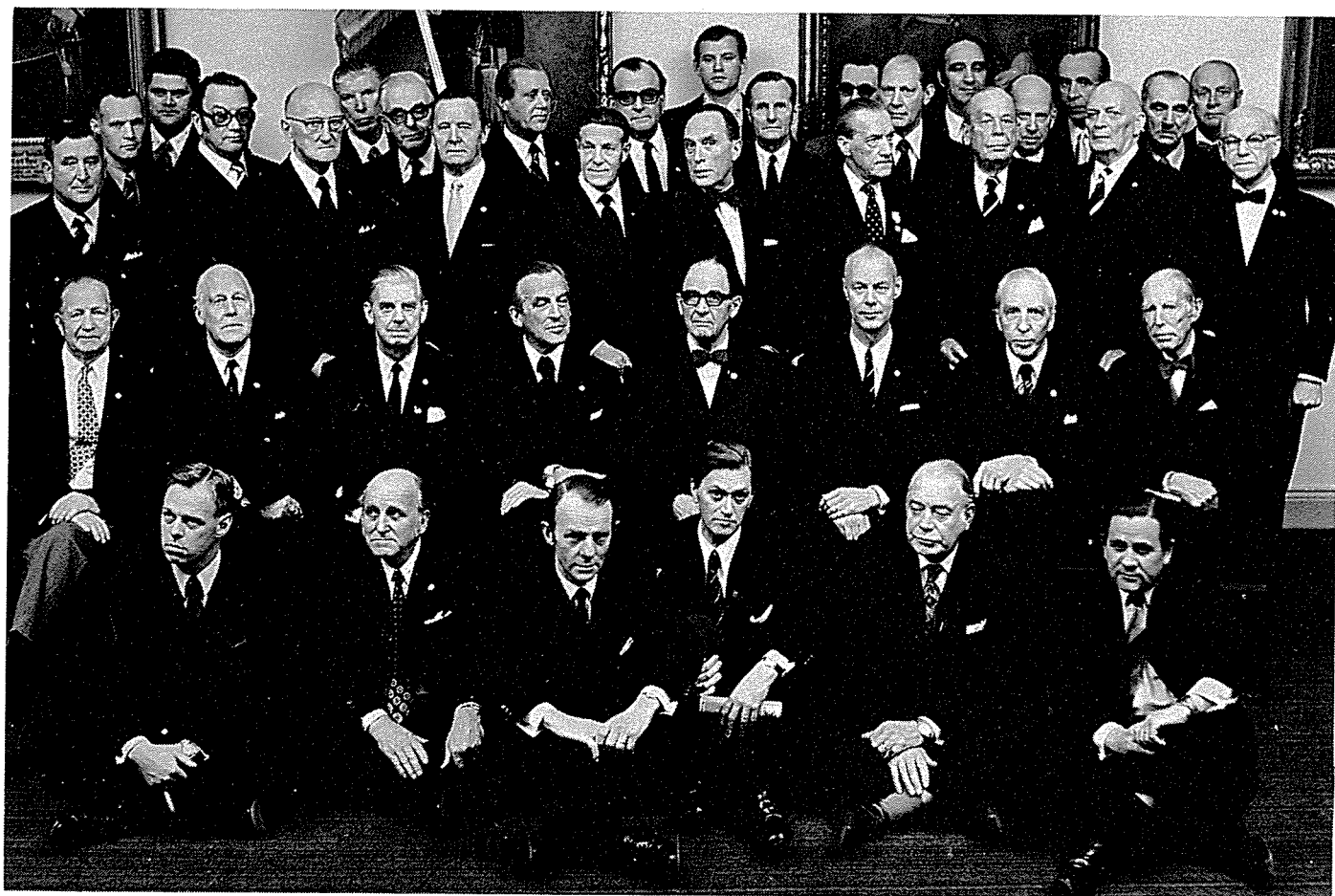
De stadgeenliga förhandlingarna leddes av ordföranden Sven Littorin, som på grund av flyttning till Skövde ställde sin plats till förfogande. Vid valet av styrelse skedde följande förändringar: när vice ordföranden Lasse Sundé av hälsoskäl icke hade önskat åtaga sig ordförandeskapet valdes enhälligt ryttmästaren kabinetskammarherre Johan Treschow till ordförande. Henric Zethelius hade ställt sin plats till förfogande och efterträddes av Stig von Heijne. Övriga ledamöter omvaldes.

Efter förhandlingarna följde middag, varunder den tillträdande ordföranden avtackade den avgående. Kvällens gäst var Sekundchefen för Livgardesskvadronen överstelöjtnant Hans von Schreber och av våra förutvarande Sekundchefer deltog Gösta Bergensträhle och

Per-Hjalmar Bauer. Efter middagen visades film, bl a från hästtävlingarna vid Olympiaden i Stockholm år 1912, då de svenska ryttarna vunno så stora framgångar i alla tävlingsgrenar.

Under det följande samkvämet gav sekreteraren ett detaljerat axplock ur föreningens tillvaro. Av detta framgick att styrelsen, sedan avdelningen på Wilhelm Odelbergs initiativ stiftats den 24. oktober 1934, varit förunderligt uthållig. Sålunda ha under de 40 åren fungerat endast 3 st ordförande, 2 vice ordförande, 4 sekreterare, 2 skattmästare och 3 klubbmästare. Ej mindre slitstark har varit ständige revisorn, Bo Ringborg, som dock tyvärr ej hade tillfälle att under kvällen deltaga i kamratkretsen.

Medlemsantalet har varierat från 198 kamrater år 1938 till nuvarande 126. Bland dem må nämnas 8 indelta husarer, varav en alltjämt är i livet. De äro: ur Lifskvadron Carl Arvid Ekstedt, Ivar Käll, Anders Lewin, Gustaf Wessman, ur Örebro skv Gustaf Ek-

löv och Gustaf Ståhl, ur Westra Nerikes skv Erik Welin (still going strong) samt Lars Löf. Käll är författaren till "En rusthållsryttares minnen", tillägnad Lifskvadronen.

Av "gamla" värnpliktiga må nämnas David Blomberg, årsklass 1895, och Carl Strandman. De ha till avdelningen överlämnat en främst av dem hopbragt samling av handlingar rörande regementet, som i ord och bild är av stort historiskt och kulturhistoriskt värde. Samlingen är deponerad i Kungl Krigsarkivet och kan med särskilt tillstånd disponeras för forskning.

År 1938 mottog föreningen sitt standar som gåva av Wilhelm Odelberg.

Samband med regementet har bl a hållits genom 3 besök i Skövde, 2 på Sannahed och ett - hösten 1974 - vid Weckholms skjutfält hos en för repetitionsövning där organiserad husarskvadron av dagens snitt.

Vid flera tillfällen har föreningen skänkt hederspris till hästtävlingar i Skövde.

På senaste tid har föreningen gjort förnyade väsentliga ansträngningar att bland yngre kamrater, bosatta i Mälardalen, skapa intresse för sin verksamhet. Vi hoppas, att bemödandena skall bidra till att mellan gammal och ung stärka de enande band, som vården av våra traditioner skänker.

Club MASH

Storgatan 20

Nattklubb

måndag - lördag
22-03

Välkomna

Bernhard o KG

Enklare?

I ett intressant bokverk, skrivet av Fil.lic. Erik Bellander, står bl a att läsa om mustaschen i den svenska hären. Mustasch är ju i viss mån på modet igen. Verket heter "Dräkt och uniform" och är utgivet på Norstedts. Ett kapitel ligger till grund för denna korta artikel.

Hår och skägg har i alla tider varit ett mode. Ibland skall det vara långt, ibland kort. Många är de, som retat sig på det långa håret, vilket under senaste åren varit en modefluga. Det sista året har väl modet, som vanligt, svängt igen och det riktigt långa håret börjar att försvinna.

Den lilla mustaschen har faktiskt i långa tider varit föremål för ungefär samma uppmärksamhet. Numer är mustaschen helt oväsentligt i det militära systemet, men det har varit annorlunda.

Under 1750-talet kom, allt tätare, bestämmelser för soldaterna angående skägg- och hårväxten. Många gånger var reglerna mycket svåra att följa och som regel var soldaten skyldig att själv bekosta vården. I början av 1780 påbjöds vid LIVREGEMENTET TILL HÅST bl a: "Ingen ryttare får hädanefter raka sig över munnen, och för dem, som ej hava tillräcklig skäggväxt, förfärdigas lösa mustascher ... Karlen skall alltid vara pudrad i parad och tjänstgöring med lock vid örat, som skall omlindas med bly väl pudrad med vatten och pudermjöl... Mustaschen skall vara svart och vaxad, spetsig uppför och bredare under näsan. De ryttare, som ej hava skäggväxt, undfå falska mustascher".

Den dåtida uppfattningen om soldatens utseende och puts var mycket viktig. Man ägnade inte minst hårets och skäggets behandling en oerhörd omsorg. Vid LIVGRENADJÄRREGEMENTET föreskrevs år 1793: "Ingen soldat får vara utan Moustacher, de som äro utan skägg må antingen måla eller skaffa sig lösa Moustacher".

På detta sätt fortsatte det 1700-talet ut och 1801 påbjöds det att allt manskap vid infanteriet och artilleriet skulle anlägga mustascher. År 1802 föreskrevs dessutom, med noggrant angivande av mått o dyl att manskapet vid hela armén genast skulle skaffa sig polisonger.

Nog har det blivit litet enklare?

Vårt jubiléum 4. december 1976

Av Stig Aaby-Ericsson

I januari 1975 tillsattes på K 3 en "jubiléums- och muséiarbetsgrupp med uppgift att förbereda jubiléet 1976 samt att till detta jubiléum om möjligt färdigställa förbandsmuséet. Ur denna arbetsgrupp utsågs undertecknad och Bengt Sandahl att ingå i centrala jubiléumsarbetsgruppen.

Jubiléumsarbetsgruppen sammanträdde på I 3 1975-04-22. Innan dess hade under hösten och vintern vissa förberedelser gjorts av mig i samråd med Torsten af Geijerstam, I 3. Vid sammanträdet beslöts att representation från Livregementets traditionsförband K 1, K 3, I 3 skulle ingå sålunda:

- K 1 Överstelöjtnant G Casparsson,
Major T Burman
- K 3 Major S Aaby-Ericsson, Kapten B Sandahl
- I 3 Överstelöjtnant H von Schreeb,
Major T af Geijerstam

Vid detta första sammanträde drogs även upp riktlinjer för jubiléets genomförande och beslöts då bland annat:

300-årsjubiléets ändamål

Det jubiléum som avsågs avhållas i december 1976 skulle vara ett Livregementets eget interna högtidlighållande av dess insats i slaget vid Lund, främst avseende därvid visad föredömlig förbandsanda och disciplin samt en erinran om personliga insatser i svåra militära och taktiska situationer.

Program i stort och ansvarsområden

Följande preliminärprogram fastställdes:

- 12-01 Minneshögtidlighet i Riddarholmskyrkan
Deltagare: K 1, deputationer ur K 3 och I 3, representanter för staber och förband i Stockholmsområdet
Ansvarig: K 1
- 12-01 Minneshögtidlighet vid K 2 sten vid Dragongården
Deltagare: K 1
Ansvarig: K 1

- 12-02 Minnesgudstjänst i Lena kyrka
Deltagare: K 1 samt i den mån så ske kan representanter ur K 3 och I 3
Ansvarig: K 1
- 12-02 Minneshögtidlighet på Sannahed
Deltagare: K 3, I 3 samt om så önskas representanter ur K 1
Ansvarig: K 3, I 3
- 12-03 Minneshögtidlighet vid respektive förband enligt traditionellt program
- 12-03 Klockan 1830. Genomgång vid I 3 (föredrag) om den karolinska tidens militära organisation och taktik samt slaget vid Lund och Livregementets insats däri.
Därefter gemensam måltid i I 3 matsal.
Deltagare: K 1, K 3 15 personer/befälskår, 10 personer/civild personal, 10 personer/kamratförening.
Deltagare: I 3 Befälskårerna, civila personalen, 30 personer ur kamratföreningen
Ansvarig: I 3
- 12-04 Klockan 0930. Minnesgudstjänst i Nikolaikyrkan
Deltagare: Samma som 12-03 kl 1830 samt vissa särskilt inbjudna
Ansvarig: I 3
- Klockan 1030. Högtidssammankomst i Rikssalen på Örebro slott
Deltagare: Samma som kl 0930
Ansvarig: I 3
- Klockan 1200. Lunch i I 3 matsal
Deltagare: Samma som kl 0930
Ansvarig: I 3
- 12-04 Högtidlighet vid minnesstenen i Lund. Regementenas kamratföreningars Skåneavdelningar deltagar

H M Konungens deltagande

Som en allmän och bestämd önskan framfördes att H M Konungen, de tre förbandens regementschef, skulle inbjudas delta i minnesfesten 12-04.

Kamratföreningarnas deltagande

Uttalades som en bestämd önskan att respektive förbands kamratföreningar skulle kunna delta i festligheterna. Med hänsyn till platstillgång kunde vid programpunkter inomhus endast begränsat antal platser ställas till förfogande. Dessa skulle fördelas genom respektive förenings styrelses försorg.

Filmning

Festligheterna bör dokumenteras genom filmning och fotografering. Det uppdrags åt K 3 att planlägga detta.

Livhusarerna behöver Befälsförstärkning

K3 skall utbilda en ny typ av förband fr o m 1976.

Jägarbataljon.

Detta innebär bl a att vi måste utöka vår befälskader.

För Dig som nyligen gjort värnplikten eller just nu ligger inne kan detta vara början till ett nytt jobb.

Vill Du arbeta bland goda kamrater, med människor, i vått och torrt, att skapa och utveckla något nytt? Då är Du välkommen i vår krets.

Svar på frågor får Du av:

Mj Eric Berg, K3, Skövde.

tfn: 0500/65000/322

Till kamratföreningarna och övriga läsare vill vi bara säga: Hjälp oss rekrytera!

+ in memoriam

Georg Burman

Georg Burman har lämnat vår kamratkrets. Han avled i februari månad i en ålder av 76 år. Vårt regemente tillhörde han från år 1917 till år 1940 då han antog placering vid Livregementet till häst.

Georg Burman var av gammal militärsläkt. På fädernet hade han ärvt en mycket god matematisk och teknisk begåvning. Hans fader, som tillhörde Kronprinsens husarregemente, var en föregångsman vid tillkomsten av den s k kavalleritelegrafen som medel att i sambandshänseende nyttiggöra truppslagets taktiska rörlighet. Georg utbildades tidigt till signalofficer och fick bidra till att utveckla vad hans företrädare vid regementet hade grundat på signaltjänstens område, Claes Fleming, Hellmuth von Bornstedt och Nils Leuhusen.

Efter genomgång av militär förvaltningskurs tjänstgjorde Georg en tid vid Arméförvaltningens intendenturde-

partement och under åren 1937-1941 var han 1. adjutant vid Kavalleriinspektionen. Efter sin pensionering gjorde han FN-tjänst, dels som observatör i Korea, dels under efterkrigstidens transporter av s k displaced persons i flyktinghjälpen.

Sedan många år bosatt utomlands tillbragte han dock årligen en tid i hemlandet. Ankomsten hit anpassade han alltid så, att han i början av december kunde ansluta sig till kamratkretsen i vår lokalavdelning i Stockholm vid högtidlighållandet av Lundaminnet. Den glädjen av hans närvaro fingo vi kamrater uppleva även år 1974.

Georg var en djärv och flott fältryttare och mångfaldig pristagare bl a i nattliga orderitter. Sitt ungdomliga sinnelag och sin minnesgodhet mot kamrater bevarade han genom åren. Vi komma att sakna honom och vårda i tacksamhet vad han skänkt.

Sven Littorin

Gruppfälttävlan

Efter en ljuvlig natt i dessa underbara blå-vita lakan blev vi väckta av en liten klingande klocka. Vi gick upp och åt en delikat frukost och gjorde oss klara för ett skönt exercis pass med K 3:s egen lilla Kvacksalvare (alias Sg Gustavsson) men ack vad vi bedrog oss. Där kom ett gäng på 16 man så kallade korpraler springande med EC 1 i täten naturligtvis. Ordet "packa" ekade i korridoren. Gruppfälttävlan hade börjat!

En febril aktivitet började, aldrig hade bilar och ryggsäckar packats så fort, men GS 1 som alltid är pigga och vaksamma hade gått upp kl 4 på morgonen och packat fick ett stort försprång som de mycket väl behövde. Det började med en bilorientering som ledde oss till en solande och kaffedrickande (?) Löjtnant som ville ha lite hjälp med punktorientering varpå EC glada gossar snabbt gjorde 3 hål i en karta och försvann. Färden gick vidare till den alltid välkammade och glada Löjtnanten Thorp.

Han ville att vi skulle undersöka skogarna lite och se om det fanns några röd-vita skärmar, EC alltid så smarta chef skickade vår lille Gruppdoktor in i de djupa skogarna och sa att där låg en kontroll. Den "degraderade" GRG-skytten Björnberg numera Korpral, letade upp traktens enda cykel, tog snabbt 3 kontroller och fann en svart säck med kronans a'la carté special. Gruppen var återsamlad efter en halvtimme och skulle just utspisa, då någon upptäckte att "doktorn" var borta. En snabb koll på kartan visade att chefen hade skickat honom in i fel skog. Efter en halvtimme uppenbarade sig en man med slitna sulor och bistert ansikte.

Snabb utspisning, ny order och sen skulle det bära i väg, men det lilla skogstrollet Fj Pettersson hade varit framme och mixtrat med bilarna. Nu sattes våran slitstarke bilförares kunskaper på prov. Han renoverade hela bilen på tio minuter och GS 1:s försprång krympte snabbt.

Efter en snabb bilorientering kom vi fram till den "tystlåtna" Fj Pettersson, som sa att det fanns fiende grupperad längre fram i terrängen. Vi

kom på att ett eldöverfall skulle sitta fint. Vi smög fram och öste på all ammunition vi hade. När krutröken skingrats och jorden slutat skaka fann vi våran träffsäkra (?) ksp-skytt svårt blödande ur ena axeln. Ett ingripande av "doktorn", som var värt nobelpriset i medicin, gjorde att han överlevde. Vi tog bären och sprang bort från platsen. När vi mötte Fj Pettersson med bären och den sårade, stannade han tidtagaruret och som genom ett trolldrag läkte såret och han var åter krigsduglig.

Kvällen närmade sig och vi åkte in i skogen och mötte den nu solbrände och mycket glada Löjtnanten Patrik Söderström. Han tyckte det skulle passa med ett vindskydd. Sagt och gjort, efter 15 min var EC färdiga. GS 1 försprång var nu minimalt. Vi skulle just gå och lägga oss när vi fick höra att Fi närmade sig. Vi fick i uppgift att ut och spana. Uppmuntrad av sin tidigare framgång med cykeln sprang Krp Björnberg och lånade ännu en cykel, tog fram kompassen och cyklade 2 km åt fel håll. Trots vissa Korpralers brist på lokalsinne lyckades EC ändå komma i mål.

I gryningen följande morgon blev vi väckta av en något mindre glad Löjtnant.

Efter ännu en bilorientering som ledde oss till Kn Cederbergs "torp", stannade vi och gjorde oss klara för en fotmarsch.

GS 1 tog på sig sjumilastövlarna för nu var EC mycket nära. Efter en snabb marsch nådde vi semesterparadiset Bjärsjö där Fi hade planterat robotar. Vi skickade iväg våra slitstarka bilförare och lytta Grg-skytt att hämta sprängdeg, sen var det inga problem att rycka upp robotarna med rötterna. Nu började GS 1 kallsvettas för nu var det bara hinderbanan kvar. Det blev en duell utan motstycke av denna värld, men som väntat var EC på tok för starka för GS 1.

Svettiga och glada för den lediga dagen återvände vi till K 3.

Thomas Björnberg
Bosse Hartin

Medlemsvärning

Under vinterhalvåret 1974/1975 utsändes till vpl och befäl som gjort sin vpl-tjänstgöring vid Kungl Livregementets husarer en inbjudan om medlemskap i Kamratföreningen. C:a 600 brev utsändes och resultatet blev att 45 nya medlemmar kunde noteras. Ett ganska bra resultat tycker vi inom styrelsen. Men ännu fler får plats i föreningen, som nu har c:a 250 medlemmar.

Styrelsen vill därför uppmana medlemmarna att hjälpa till med anskaffning av nya medlemmar.

Tag kontakt med vänner och bekanta, som gjort sin tjänst vid K 3 och anmoda dem att gå med i föreningen.

Medlemsavgiften är så låg som 15:- pr år, och är det någon som önskar betala s k engångsavgift så kostar det 100:--.

För medlemsavgiften erhålles tidningen Livhusaren, som utkommer två gånger pr år.

Dessutom har Ni ju lättare att få kontakt med K 3 och Edra livhusarskamrater genom de sammanträden och sammankomster, som anordnas genom föreningens försorg varje år.

Medlemsavgiften kan insättas på föreningens postgironummer 97 259-6 med adress Livhusarernas Kamratförening i Garnisonsorten, c/o M Hjalmarsson, Skaraborgsgatan 13 A, 541 00 Skövde.

Alltså Livhusarskamrater hjälp till med medlemsanskaffningen, så vi blir "en stor och stark förening".

Med Livhusarshälsning M Hjalmarsson
Skr/Kassör

Längtan

Nog är det väl konstigt ändå' hur litet man tänkt på det förr. Att själv där i ledet få stå, att knacka på värnpliktens dörr.

Att stå där i vakten och visa sitt kort.

Att stå där och önska att detta var gjort.

Nog pirrar det smått, nu gränsen man nått,

man ännu ej riktigt förstått.

Nej, snälla ni - låt det gå fort.

Nu blir man ett nummer, så många har sagt.

Ett nummer som datorn på "tejpen" har lagt.

Nej här måste skyddas min egen person. Här gäller det nog att vå tuff och ta'ton.

Ja, jag skall nog visa de där som har makt.

Så blir man då visad till rätt korridor

och plötsligt bland nya kamrater man står.

Med forskande blickar man synar varann',

man analyserar så mycket man kan.

Någon ser blyg ut en annan är tuff, men stenhårda ytor kan vara en bluff.

Ja, se blott på mej - på den mask jag har lagt.

Man måste va' hård, det har polarna sagt.

Men plötsligt en tanke i skallen mej når -

Nog längtar jag hem fast jag reste i går.

specialbutiken för RYTTAREN och HÄSTEN

Vi har ett brett sortiment av kvalitetsartiklar.
Gör oss ett besök eller vi sänder gärna per post.

PIKÖR RIDSPORT

Skaraborgsgatan 25 A, 532 00 SKARA
Tel. 0511-15080

Se'n får man säcken med tusen små
ting.
Ett litet skåp skall dem rymma.
Och där står befälet med stjärna och
ring.
Min första dag börjar skymma.

Sergeant är han visst denne bistra
person,
som sängbäddningskonsten oss visar.
Och se'n får vi lära att blankputsas
skon.
Ja, perfektionismen han prisar.

Vi drillas i konsten att rätt stiga
upp.
Vi blir visiterade - granskas med lupp.
Ett ficklock är oknäppt, en rem sit-
ter snett.
Att bli en soldat tycks ej vara så
lätt.

Den första av dagarna är snart till
ända.
Man tänker på morgonen - vad skall då
hända?
Och plötsligt en tanke i skallen mej
når -
Nog längtar jag hem fast jag reste i
går.

**Club
Hertig Johan**

**Nattclub
Hotell Billingen Skövde**

• **Dans**
• **Vinrättigheter**

välkomna!
Bernhard

Flottist vid MP-skolan K 3

av fj Lars Ansér

Tisdagen den 1 oktober 1974 anlände till K 3, Livregementets husarer, sex fanjunkare ur flottan i nyinköpta och välputsade ridstövlar och sporrar, marinblå spetsbyxor och sjöjacka (skämt åsido, alla var medvetna om att hästar icke fanns och vi anlände således i flottans blå), men kom gjorde vi. Förväntningarna och undringarna var många, vad månne bliva? Den som gav oss den första vägledningen och orienteringen var kn Göthberg och han lovade att bli som en "far" för oss. Det skulle dock visa sig att Göthberg sedermera hamnade "ur kurs", på kurs, och överlät till kn Bjerkhagen och kn Dahlberg att vägleda oss. Mycket har hänt under de gångna 7 månaderna, en del har väl lagts väl på minnet och annat försvunnit i det blå. Det kommer att bli en återblick på utbildning, övningar, befälskamrater och kontakter som knutits på K 3. Mycket återspeglar kans-

ke i huvudsak mina egna personliga uppfattningar och upplevelser, möjligt är att mina kollegers åsikter och tankar ej överensstämmer med mina.

Våra 7 månader vid K 3 har säkerligen varit till glädje och fromma, både för oss själva och för K 3 med tanke på den rådande befälsbristen. Vi har verkat som elever, lärare, instruktörer och övningsledare. Allt har väl inte varit av godo utan som övlt Blomqvist sade vid ett tillfälle, både positiva och negativa upplevelser kan vara av godo.

Det började med att vi utplacerades på olika plutoner vid 4:e och 5:e skvadron. Själv hamnade jag på 3:e pluton som då leddes av lt Asp och fj Wester. Sedermera försvann lt Asp till K 1 i Stockholm. I början hade vi mycket teori i bl a polislära och straffrätt. Straffrätten som leddes av chefsåklagaren Mac Key blev rolig

och underhållande, inte minst på grund av att "Macken" är en så färgstark person med klara åsikter om både det ena och andra. Han var dessutom mycket roande att lyssna till. Polisläran leddes av polisintendent Bergsten som klarlade polisens agerande i olika lägen med processrätten, IMP och PI som underlag för sina övningar. Det var intressant och lärorikt. Polisens uppgifter bl a enligt "Macken": "Ring, så hämtar vi." Sedermera övergick övningarna till mer polisiära uppgifter och det har varit trevligt och omväxlande.

Jag har haft nöjet att få följa min pluton i vått och torrt. Första uppdraget var bevakningsuppgift med in- och utpassering vid en stabsövning i Karlsborg, vilket var till det fromma för både övade och övande. MP:s uppgifter och behov av dessa underströks mer än väl. Efter detta följde en samövning med FJS i de västgötska skogarna och grabbarna undrade ofta: "Är det egna eller lede fi, som knäcker kvistar i skogen?" Eller som uttiken på en av våra kryssare sade till sin chef: "Kapten, en torped om styrbord på väg mot oss!" Kaptenen: "Oj då, hoppas det är en av våra egna."

Nästa större händelse var den 4 december, Livregementets Husarers högtidsdag 1974, 298 år sedan slaget vid Lund. Dagen fick en rivstart på morgonen kl 0600 då vi avnjöt smörgåstårter, öl och kaffe i plutoffmässen. Under dagen försiggick diverse begivenheter. Lunchen i Lundasalen där grånade husarer och unga vpl samlades till en enkel måltid tillsammans med stadens honoratiories, avnjöts under solenna former. Det utdelades priser, belöningar och förtjänstnålar till dem som gjort sig förtjänsta av dyli-

ka. Strax efter kl 1500 var det så uppställning och avlämning och därefter avmarsch till Skövde kyrka för minnesgudstjänst. Fackeltåget vägledades av musikkåren och ceremonihästen, trots regn och rusk. Högtiden i kyrkan formade sig till en värdig hyllning och andakt för nuvarande och tidigare livhusarer och anhöriga. Efter kyrkobesöket fortsatte vi på respektive mässar och när det hela avslutades tyckte jag att det varit roligt att såsom flottist fått vara med. Ett minne att lägga till många andra.

Så kom jul- och nyårsuppehållet då det bar iväg till respektive hemorter. Efter ledigheten var det dags för nya övningar i skog och mark. Krig i busken, MP-övningar m m. I början av mars var det stor uppställning och uppvisning för chefen, Hans Majestät Kung Carl XVI Gustaf. MP, däribland 3:e pluton, hade uppvisning i olika MP-uppgifter och säkerligen fann kommanden det hela underhållande och roande. Direkt efter det att lunchen var avslutad for vi iväg till några praktikveckor i norr. Vi skulle nämligen tjänstgöra vid A-styrkorna under VÖNN 75. Resan upp blev inte helt utan strapatser, 83 mil var det från K 3 i Skövde tills vi kom fram till Fritisgården vid Köttsjön. Köttsjön ligger mellan Östersund och Sollefteå, några mil norr om Hammarstrand. Avståndet existerar ju knappt norröver, oavsett hur långt det än är. Snödjupet var väl cirka $1\frac{1}{2}$ m och detta blev en ny upplevelse för en del vpl, dels har de ju knappt sett snö de sista 3-4 åren, ej heller har de idkat vinterkörning, men det mesta gick bra, lite småintermezzon inträffade dock. I övningsområdet, som var mycket stort hade MP olika uppdrag som löstes i de flesta fall till belåtenhet. Tex kontroller vid affärer som idkade ölförsäljning, då mellanölet var förbjudet under övningen. Det var en rolig och lärorik tid vid Köttsjön och det fortsatte sedermera inne i Sollefteå, där det var patrull på stadens gator och torg samt poster vid Systembolaget. I de norrländska tidningarna skrevs det spaltmetrar om det sistnämnda. Inte minst observerade man vad en polis i Stockholm sade en gång till mig: "Detta är ett jobb där man inte är älskad av någon, men hatad av alla." Dock finns det många

som är tacksamma mot både civil- och militärpolis. Det är ju ej roligt att höra: "Facistlakejer, Gestaposvin etc." Många undrade naturligtvis om de levde i en polisstat med tanke på de täta par av MP som patrullerade genom Sollefteå stad. Det var i varje fall en mycket trevlig och lärorik där uppe i norr där alla avstånd ÄR STORA. Har man problem med transporter kan man ju göra som lt Erik Jernberg gjorde: Kontakta övningsledningen, låna deras helikopter och färdas genom luften från Hammarstrand till Köttsjön (flygtillägg utgick) och landa vid MP-station där en furir och några vpl undrade om det var själve ÖB som kom nedsinglande.

För min egen del återstår dock ett annat, starkare, minne och det var när 3:e pluton gick på högvaktsavlösning på Stockholms slott lördagen den 26 april. För mig, precis som för de vpl, var det första och kanske sista gången? med avmarsch från Sergels torg kl 1145 med ledning av lt Asp, tidigare PO för 3:e pluton. Nerverna dallrade lite, men som de stora säger: "Premiärnervositet är bra, det skall man ha." Allt gick perfekt under lör-

dagen, likaså avlösningen på söndagen. Under högvaktsveckan ordnades det besök för samtligt befäl och vpl vid Muskö Örlogshamn, vilket uppskattades av de besökande. Anläggningen är ju unik i världen. De som ledde visningarna är verkligen värda ett omnämnande, nämligen fanjunkarna Beckius, Lindberg och Tammjärv. För plutoff var det dessutom inlagt ett litet meeting den 21 april på Kungl Flottans plutoff förenings lokaler, Långa Raden på Skeppsholmen, vilket uppskattades enligt de närvarande. Efter högvaktsveckan var det dags att återvända till K 3 och Skövde för avrustning, tacka och taga adjö av officerskamrater både likställda och överordnande samt ställa färdan till respektive tjänstföringsorter.

Till slut vill jag, till Sekundchef, regoff, kompoff, plutoff och inte minst de vpl och PBS-elever som jag har haft nöjet att samarbeta med, framföra ett varmt tack för en trevlig tid vid Livregementets Husarer i Skövde. Jag tager mig friheten att även inkludera mina kollegers tack för den gångna tiden samt med hopp om ett återseende.

in memoriam

Lasse Sundé

Förre ryttmästaren i reserven, bankdirektören i Stockholms Sparbank Lasse Sundé har avlidit. Efter civil-ekonomexamen och tjänst som kamrer avancerade han år 1956 till bankdirektör. Sin första officersfullmakt vann han år 1930.

Han ägde mycket god fallenhet för tjänsten och med stort intresse förkovrade han sig fortlöpande genom frivillig utbildning. Under långvarig beredskapstjänst på 1940-talet, främst vid kavalleribrigaden Peyron, meriterade han sig mycket väl, dels som subaltern vid motorskvadron och dels som bataljonsadjutant.

Lasse var utåtriktad och engagerade sig länge vid sidan om sin egentliga

gärning i ledningen för stiftelser av humanitär art, varvid hans levande intresse för medmänniskor kom till sin rätt.

Vårt kamratskap ägnade han oavslått sitt intresse och tillhörde lokalavdelningen i Stockholm alltifrån dess tillblivelse. Tidigt invaldes han i styrelsen som sekreterare och blev därefter vice ordförande, vilken post han alltjämt innehade.

Lasse var välkänd och uppburen inom kamratkretsen och deltog alltid vid våra sammankomster och utfärder. Han representerade även vår förening vid större internordiska sammanhang i kamratföreningsrörelsens regi. När han nu inte längre finnes ibland oss sörjer vår kamratkrets en verksam, ledande kraft och tackar en synnerligen uppskattad vän!

Kamratförening SYD

Den framför sitt namn Livhusar sätta kan
 har plikter att fylla som blott anas kan
 Han ska vara främst uti ridning och fäktning
 han ska ha nerver av blåaste stål
 Hans tjusning är farten som uppnås till häst
 det språk som han för sällan nyttjas av präst
 men det är svenska med urgamla anor
 Han lever sitt liv som husar

Med dessa något högt ställda mål, försökte vi på trettio-talet leva upp till ett ideal för en kavallerist. Vi hade därvid god hjälp i de befäl på regementet, som genom sitt personliga föredöme, ständigt låg i toppen i resultat och prestationer.

Det som så här i efterhand imponerar mest är att så lysande resultat och prestationer kunde uppnås med de relativt blygsamma medel som stod till buds. Så kunde t ex skvadronschefen ryttm Örn med en vanlig nummerhäst Vidar gå upp i den absoluta hoppeliten. Major Sandström en av världens bästa dressyrryttare. Bengt Ljungquist i fäktning och ridning. Kastenman i fälttävlan. Exempler kunde mångfaldigas inom de flesta idrottsgrenar.

Materiellt sett har vi det bättre idag, men fordringarna på våra prestationer har också avsevärt ökat. Det ankommer mer och mer på den enskilde individen att göra sitt yttersta för att det gemensamma resultatet ska bli perfekt. Det är här, vårt tillnumraren lilla förband, har sitt största trumfkort. Ju bättre och kunnigare vi bli som jägare för att nå toppresultat med de allt njuigare penninginsatserna ju outhärligare bli vi för landets försvar. Låt oss förverkliga inskriptionen på vår medalj:
 Pergite, till verket, mot målet.

I denna tävlan kan vi, utanför husarkasern, göra en stor insats, genom att ständigt hålla kontakten öppen med varandra och vårt regemente. När general Peyron avtackade regementet i slutet av trettio-talet erinrade han just om, att var vi än hamnar i det militära eller civila, så har vi dock fått ynnesten att sätta Livhusar framför vårt namn. Detta är förpliktande och inger känsla av gemenskap.

Som ordförande i Kamratförening Syd ser jag med tillförsikt framtiden an. Jag vill dock passa på tillfället att uppmana medlemmarna till en allt intensivare medlemsvärkning. Vid de stora ryttartävlingarna i Röstånga i Pingst kommer föreningen att samlas, och där har jag av tävlingsledningen fått ett preliminärt löfte om att till publiken hälsa närvarande livhusarer som ännu inte känner till vår förening välkomna i kretsen.

Bengt Weimenhög

REDAKTIONSKOMMITTÉN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17-7

Redaktör och ansvarig utgivare: Mj Erik Berg
 Skövde 0500/65000/320

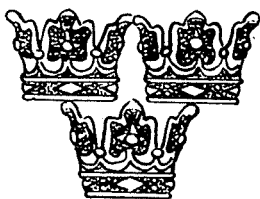
Biträdande redaktör: Lt Greger Platerud
 Skövde 0500/65000/313

Ekonomichef: Lt Philip Segell
 Skövde 0500/65000/313

CHEFEN
KUNGLIGA LIVREGEMENTETS
HUSARER
H M KONUNGEN
CARL XVI GUSTAF_s

BESÖK

1975-03-06

av major Björn Stevenberg

Morgonen den 6 mars var grå och dimman låg tät över kaserngården. Man kunde dock skönja en intensiv verksamhet genom töcknet. Kl 0810 blåste trumpetare samlingsappell från Klock-

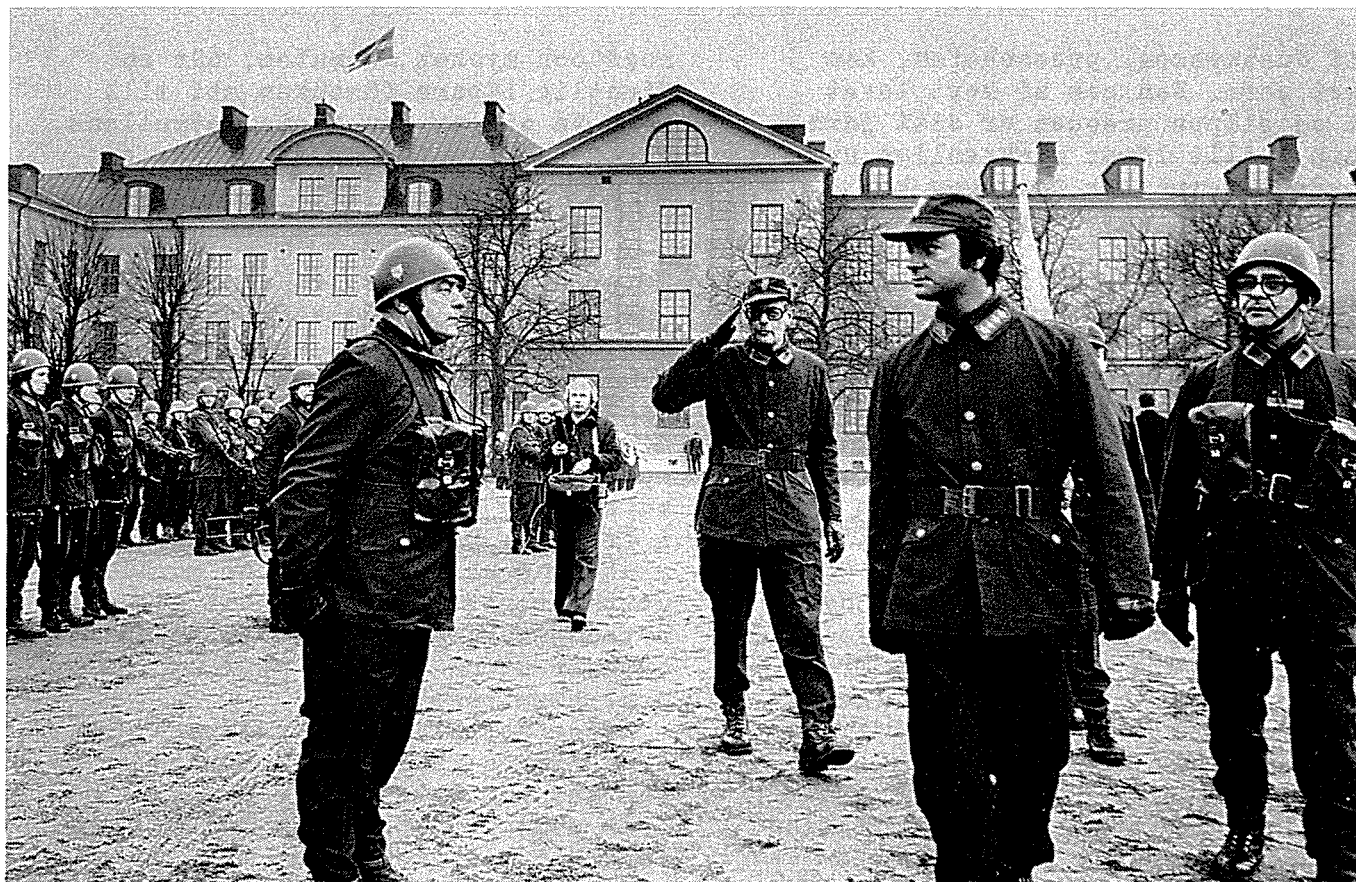
stallet. Traditionshästen, pukor och kommuniionskärl - allt följde gammal invand ritual.

Något som pekade på att allt inte var som vanligt, var den publiksamling, som alltmer packade sig kring valvet. Strax före kl nio låg dimman fortfarande tät över trupperna på kaserngården. En och annan filmfotograf svor ve och förbannelse över det obefintliga ljuset men överstelöjtnant Per Blomquist hade dock kontroll över läget. Det var han, som denna minnesrika dag såsom "stand in" för sekundchefen skulle lämna av förbandet.

Klockan nio prick slår trumslagaren appell och spelet kan börja. H M Konungen marscherar in genom valvet följt av Militärbefälhavare, adjutant och kommandotecken. Publiken tar upp en applåd, och hör och häpna, dimman drar bort och allt är precis som det skall vara.

Konungen håller ett kort anförande innan han börjar sin inspektion av åldersklass, befäl, skolor och civilanställda, som i snörraka led nu väntat på Chefen i 19 år. Ceremonin, som var så välregisserad och skulle bli så storstilad, dränks nu av fotografer och pressmänniskor. (Kn

H M Konungens tal

Jag finner det angeläget att besöka "Livregementets husarer", som av hävd och tradition alltid stått Konungen nära. Det standar, som nu finns framför fronten, överlämnades av min Farfader 1956.

Jag vill först av allt rikta en varm hälsning till Er alla, som tjänstgör vid förbandet - fast anställda liksom värnpliktiga.

K 3 svarar idag för utbildning av militärpolis och spaningsförband som vid krissituation skall användas inom stora delar av vårt land. Jag vet att denna Er första tjänstgöring vid K 3 ställer stora krav både fysiskt och psykiskt på enskilda och grupper. Er utbildning skall ge Er kunnighet, uthållighet och framåtanda.

Flertalet av Er värnpliktiga kommer från hela vårt land och har långt till Edra hem. Av tradition brukar värnpliktiga vid detta för-

band göra det bästa möjliga av ett annorlunda år. Jag är övertygad om, att fast anställda och värnpliktiga även i år skall samverka till att fylla denna tid med viktigt och väsentligt arbete, som kommer att stärka vårt försvar. Ett gott utbildningsresultat är allas förpliktiga. Jag hoppas att även denna åldersklass - liksom årgångarna före Er - blir effektiva länkar i vårt försvar.

Jag vet att förbandet står inför nya uppgifter, som innebär en omställning och en anspänning för alla. Men samtidigt är nya uppgifter stimulerande. Jag hoppas att förestående övergång till utbildning av jägarbataljoner skall genomföras framgångsrikt.

Jag önskar all personal vid förbandet varmt lycka till.

Leif Gustavsson, presschefen, kan inget göra. Han som så hett lovat att ej släppa pressen ur sitt järngrepp). Allt löper dock enligt uppgjorda program och Konungen kan tacka för en flott uppvisning.

Härefter drar sig en utvald del upp på regementsofficersmässen där sekundchefen under några korta minuter håller en föredragning för Chefen om förbandets nya uppgifter och annat av vikt.

Under tiden pågår en febril verksamhet bland de avdelningar som nu närmast skall visa upp MPstabilitet, jägaranda och Pergite.

Konungen eskorteras ut på närövningsfältet av kapten Ingemar Johansson och ett antal resliga MP-soldater på mc. Närmast beger man sig ut till kapten Christer Bjerkhagen, som med tre välsmorda MP-plutoner visar upp närstridsövningar, fasta patruller och genomsökning av hus. Övningarna är mer än realistiska. Det viskas nu om att redan under förövningarna två man fick uppsöka doktorn. Konungen verkar

road och mycket dessutom, när en fientlig löpare försöker att till fots ta sig ur den fasta patrullens garn. Denne infångas snabbt av en av de blå, som med ett vigt tigersprång fattar bensax på den flyende.

Efter dessa fartfyllda moment förs åskådarna till Mots stationer där chefen Östra Nerikes skvadron, kapten Uno Bohman, tar emot. Här får åskådarna med Konungen i spetsen agera måltavla för en fältutrustad spaningspluton, som med spelande kulsprutor dyker upp ur en svacka i fronten. Dagens höjdpunkt är när plutonens ca 30 man som gorillor utstöter sitt "Hoa,hoa,hoa" och med rytandemotorer i ett dammoln försvinner ut ur bilden. Tror ni Chefen m fl skrattade?

Efter detta visar skvadronen upp en nergrävd fast spaningspatrull, som vem som helst kunde ha snubblat över utan att misstänka något, och fortsatt till moment nr tre. Här var det pang- och jubelfest. Den stormande plutonen visade Pergitetakter då den, som en skenande häst-

hjord, sprang över den fientliga klargöringsplatsen för raketer. Rök-molnen från kulspruteelden och de exploderande laddningarna lade en tung rök över slagfältet när plutonen åter uppslukades av ravinen ur vilken de setts växa upp.

Nu hade väl höjdpunkten i alla fall nåtts för det krigiska. Kapten Bernhard Englund hade dock satt sig i sinnet att överträffa allt och alla vad beträffar knallsensationer. Den fientliga stridsvagnsstyrkan hade oavsett om den gått in i pvsäcken eller ej utplånats av det öronbedövande oväsen som uppstod när PBS med elektricitetens hjälp utlöste laddningarna. K 3:s kaserner, som så vackert avtecknade sig i bakgrunden, suddades ut av röken som

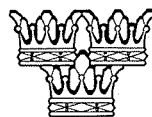
steg mot skyarna då fienden gick i fällan.

Värre var dock ej röken, än att Konungen och hans följe hittade upp på regementsofficersmässen igen. Här presenterade MB stadens mest framträdande civila och militära toppar. Ett glas sherry kunde också behövas att lugna ner nerverna och fira segern över den lede fienden med.

Klockan närmade sig nu lunchtid och i Lundasalen väntade en förväntansfull samling på Konungens ankomst. Lunchen smakade bra, även om hedersgästen tycktes ha vissa misstankar mot pilsnern som serverades. Regionsmusiken gjorde sig hörd med sin fint avvägda taffelmusik.

Chefen, H M Konungen, Carl XVI Gustaf eskorterades efter detta ut till Kråk för vidare öden. K 3 hade efter 19 långa år ånyo sett sin Chef. Skulle detta vara sista gången?

K 3 MUSEUM

Strax efter nyår 1975 stod det att läsa på regementsorder att Sekundchefen utsett en museikommitté bestående av Mj Aaby-Ericsson (chef), Kn Sandahl (stf), Kn Bohman, Kn Englund, Kn Dahlman, Lt Asp, Fj Smedberg och Fj Gladh. För att få kommittén så allsidigt sammansatt som möjligt samt er- hålla kommittémedlemmar, som var verk- ligt kunniga och intresserade av upp- giften, hade respektive kår fått läm- na förslag på två personer vardera. Under 1974 hade undertecknad gjort en hel del förberedande arbeten, så att när väl kommittén tillsatts kunde den omgående börja verka.

Hela våren har nu pågått katalogise- ring och vård av all denna materiel, som legat nedpackad under flera årti- onden. Detta arbete sker i Lützensa- len, dit all materiel samlats.

Även pågår för fullt planläggning av hur alla dessa - flera mycket dyrbara - föremål skall ordnas för att hela museet skall ge ett så tilltalande

intryck som möjligt.

Efter ett stort och intresserat arbe- te av olika personer på K 3, har vi nu blivit lovade bra och rymliga lo- kaler och dessa kommer att i princip användas enligt nedan:

Lundabyggnaden, övre våningen:

Rum 1 Utnäslöt-tiden

Rum 2 Sannaheds-tiden

Hallen Gärdhems-tiden

Rum 4 Örebro skvadrons expedition 1950

Rum 5 Bildmuseum

Klockstallets västra långstall:

Stallmuseum - hästutredning, stallma- teriel, veterinär- och hovslagarutrustning

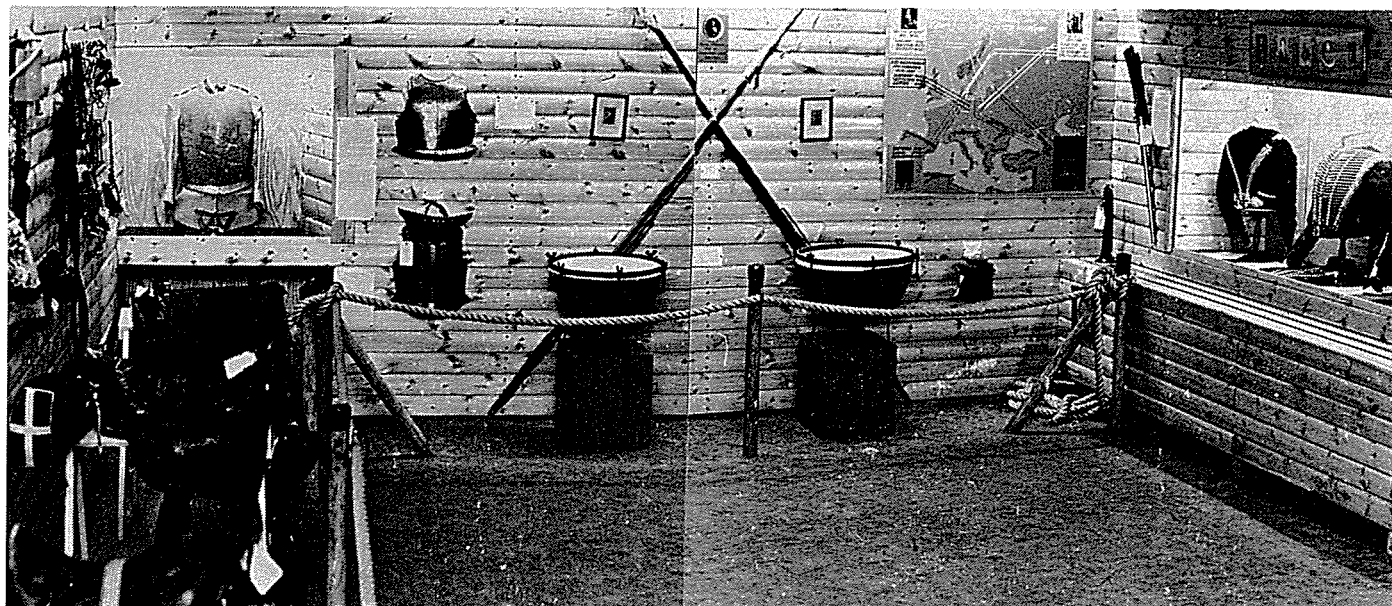
Husartorpet i Gärdhems trädgård:

Autentisk miljö från slutet av 1800- talet

Vi har mycket materiel av olika slag, mycket av det är dubletter, men vi saknar också helt naturligt en mängd saker. Kom ihåg att "den där gamla saken" som ligger slängd till ingen nytta uppe på vinden hemma hos Dig, kanske är just vad vi saknar. Därför - om Du har något sådant där hemma, som Du tror kanske kan vara av värde för oss - hör av Dig.

Ring telefon 0500/65000, anknytning 317 eller skriv en rad till Museikom- mittén, K 3, 541 00 Skövde, så får vi talas vid. Det kanske är en dyrgrip sett ur våra ögon Du har där hemma. Varför då inte ge den till oss.

Stig Aaby-Ericsson
Chef museikommittén

Ett år på PBS MP

av Jonas Sundberg

Med nära-ropen ringande i öronen försöker jag vrida tiden medsols genom det kaleidoskop av färger, känslor och ljud som ett år på PBS-MP har byggt upp.

Ett år ja, vem minns väl inte med ett småleende hur han, försiktigt strykande längs väggarna, med vidöppna sinnen klättrade de tre trapporna upp till Livskvadron den 4/6 1974 för att finna ett 40-tal lika nyfikna och nagelbitande "civilkolingar" och en stone-faced löjtnant i färd med att bära säckar av en storlek och tyngd aldrig tidigare anad. Huja, vilka grabbar! Långa och korta, stora och små alla infösta i rum med påskriften LOGEMENT.

Detta var alltså den romantiska lumpen

De första månaderna ägnades åt att med noggrant knäppta knappar fördriva svett och kilon i en takt och under en sol vilkas like man inte trodde fanns. Manna-fallet var också betydande (på MOTS, he he

Kryptiska meningar som "granen höger 3 fingrar", blev till klara order och envar började ana ett sammanhang mellan diskvattensfrukostar i skogen och plåtfigurerna på G 3-banan.

Det var ett härligt gäng på Lifskvadron och vår sammanhållning gav lite luft under vingarna på "lumparroman-tiken".

Men, men, men; befälen: Ett illasinnat band som skrev dagordningar där bara datumet skiftade: Strid, strid, försvar av motståndsnäste, stridsförflyttning, morgonfys och skyddstjänst. Utrustningen var lika konsekvent: stridspackning och knäpparna var knäppta. Ända upp.

...och solen stekte och tiden gick. En och annan ljuspunkt började skymta. Sommarmarschen i Tivedsskogarna med flöjtande Storlommar och oändliga nattsvarta kalhyggen där vi tillsammans med tolkarna började känna befälen som varelsor av kött och blod, och vi märkte att vi dög nåt till efter sommarens strapatser.

Frampå höstkanten blev vi militärpoliser och fick känna på nyttan av att omsätta teori i praktik på VMHÖ -74 i Halmstad där vi drev en

MP-stn med allt vad pappersgöra, patrullering och omhändertagande innebär. Detta att omsätta kunskaperna borde nog tillvaratagas bättre...

PBS, MP, ja. Som vi nu såg ut: 15 st gossar med "beordrad" glimt i ögat. Den ena värmlänningen konstigare än den andra skåningen som knappt gick att mäta mot bonden från varaslätten som var helt olik o s v i 15 led. Mångfalden skapade enheten i denna precis lagom sammansatta avdelning.

Men en bistrare verklighet väntade bakom jul-knuten: 5 st bångstyriga plutoner att ömt vårdas av korpraler sedermera furirer, uppsmältande i det illasinnade bandet som styr och ställer. Smalt gjorde däremot inte snön uppe i Lappland som Livskvadron fick besöka under 2 intensiva, härliga veckors "semester" på kronans bekostnad. Slalomåkningens skånevarianter blandades med jämtarnas snitts i utförlösporna vid Borgafjällets fot. En natt i snöka gjorde oss alla till fjälljägare och en bastu och en skvätt öl till don Ivan'er vilt huserande på dansgolvet.

Att kaptener kan sjunga solo på västgötska och överstelöjtnanter är svaga för Beatrice Aurore tillsammans med god mat fick ögonen på oss att glimma som aldrig förr och ett avsevärt upplyftat gäng återvände till Västergötlands enhetsklimat vår-vinter-höst i grått och vått.

Men tiden slant i väg som Norman i slalombackarna: fort men ojämnt och huvuddelen av vår tjänstgöring kom att bli på plutonerna under resten av tiden. Och man lärde sig en del. Inte minst om sig själv....

Våren är ju övningarnas förlovade tid och vi furirer fick känna av att ha ansvar med både sol- och sluggsidor, men nog tyckte vi att vi behärskade någorlunda vad vi utbildats till under provningarna, något som ett år tidigare förefallit lika osannolikt som ett par oputsade skor.

Ja, det var ett annorlunda år med mycket nytt och underbara kamrater.

Att en blev ansedd som bäst, kommenterar han själv: "Ha, vicken flop!" Och det är ju ett gott betyg!

KAMRATFÖRENINGEN i garnisonsorten

Per Brandels, Tidan, fyllda 90 år, pigg och nyter, var med vid firandet av föreningens 40-åriga tillvaro den 25. april. Även Emil Hägg med 87 år på nacken var med. Båda var i fin vi-gör, goda representanter för de gamla Livhusarerna.

Jubiléumsfesten hade ju rätteligen bort gå av stapeln 1974, då föreningen uppnådde den aktningsvärda ålderna av 40 år. Men på grund av mellankommande förhinder så framflyttades jubiléumsfestligheterna till i år.

Fredagen den 25. april mötte 45 Livhusarer upp på K 3. Som första programpunkt samlades deltagarna i Lundabyggnaden där Ordföranden Stig Aaby-Ericsson hälsade välkommen. Därefter besågs det pågående arbetet med uppbyggnad av K 3 museum. Där fick deltagarna se ett flertal gamla sad-lar, bland annat en puksade, olika

vapen, uniformer m m. Muséet beräknas vara färdigt till jubiléet 1976. Efter visningen av muséet tog man en promenad genom "den moderna kasernen", där deltagarna fick se moderna och välutrustade lektionssalar och fina förläggningar för de värnpliktiga. "Det var stor skillnad nu mot år 1917, då jag gjorde tjänst vid K 3" sade en av de gamla Livhusarerna, och det kan man verkligen hålla med honom om.

Klockan 1930 var det samling på regementsofficersmässen, som välvilligt ställts till förfogande. Det var en högtidsstrund för deltagarna och i synnerhet för de äldre att få gå runt i de traditionsbundna lokalerna och se de vackra oljemålningarna av före detta Sekundchefer m fl, för att inte tala om de förnämliga samlingarna av antika saker och dyrbara hederspriser, som erövrats av regementsofficerskå-

rens medlemmar vid tävlingar i första hand till häst och i fäktning.

Så var det dags för samling kring middagsbordet. Bland hedersgästerna märktes Sekundchefen Överstelöjtnant N G Malmström, Kassören i Stockholmsföreningen Werner Lindberg samt förra Köksföreståndarinnan Elna Jonsson. Av de som var med och grundade föreningen för 40 år sedan var fem närvarande nämligen Claes Ahnell och Valle Sandberg, Skövde, Arnold Gabrielsson, Skultorp, Rudolf Östlund, Vara samt Oskar Kjellström, Lidköping.

Under middagen hälsade Ordföranden Stig Aaby-Ericsson välkommen till bords och uttryckte sin glädje över att så många hörsammat inbjudan. Han framförde också ett tack till Sekundchefen för att regementsofficersmässen fick disponeras. Ordföranden uttryckte även den förhoppningen att jubiléumsfesten skulle bli angenäm och minnesrik.

Sekundchefen tackade för inbjudan och framhöll betydelsen av en livaktig kamratförening samt önskade föreningen lycka och framgång även i fortsättningen. Werner Lindberg, Stockholmsföreningen, tackade också för inbjudan och framförde en hälsning från sin förening. En telegrafisk hälsning från Göteborgsföreningen genom dess ordförande Ryttn G Brunius anlände under kvällen. En hälsning från Major Sven Littorin i skriftlig form upplästes av Ordföranden.

Föreningens vice Ordförande Fredrik

Olsson föredrog en resumé av en historik över föreningens 40-åriga tillvaro. Historiken har tidigare varit införd i tidningen Livhusaren nr 2/1974.

Under middagens gång underhölls gästerna med trevliga historier bland annat av Oskar Kjellström, Lidköping, som förutom en medryckande berättarform även var utrustad med ett mycket gott minne. Han kunde nämligen räkna upp samtliga namn i almanackan. Detta kunde han, enligt uppgift, redan när han var på K 3 för snart 40 år sedan. Kjellström belönades med kraftiga applåder för sin prestation.

Elna Jonsson framförde gästernas tack för god mat och trevlig samvaro under middagen samt utbringade med övriga gästers hjälp ett fyrfaldigt leve för kamratföreningen och dess ordförande.

Efter middagen visades några äldre filmer, bland annat från invigningen av minnesstenen vid Fellingsbro, samt en film inspelad på K 3 strax före "avhästningen". Filmföreläsningen uppskattades livligt av de närvarande.

I övrigt framskred kvällen under angenäma former, där många trevliga minnen och historier utlöste många glada skratt.

När uppbrottets timme var inne, fram på småtimmarna, var nog alla överens om att de fått vara med om en värdig, trevlig och minnesrik jubiléumsfest.

"Hjon"

VÅR VÄG

Vi har länge haft totalansvar för några få typer av krigsförband, vilka vi själva varit med om att forma och ta fram effekt ur. Detta är arbetsbesparande och tryggt för många.

Det accepterade skall nu lämnas och vi skall ta tag i utvecklingen i takt med tiden. I tiden ligger totalt sett vikande resurser och krav på framsynta metoder för att på 80/90-talen kunna lösa uppgiften att försvara landet, med de resurser vi har då.

Det är med insikt om detta vi skall gå till verket med vår jägarbataljon.

Vi är rätt bra rustade - icke bara så att förbandet rymmer sakkunskap - utan genom att vi, så länge jag varit

med, har haft att kämpa för uppgifter, krigsförband och existens.

Vi och våra närmaste föregångare har levt med och för ryttarskvadroner, pansarbilskvadroner, cykelskvadroner, kavalleribataljoner, cykelbataljoner, motorbataljoner, jägarskvadroner, anspannskompanier, spaningsskvadroner och militärpolis kompanier.

Vi har aldrig haft en chans att ställa till eller ta' något för givet, vare sig det gäller freds- eller krigsorganisation utan har egentligen alltid haft att analysera, argumentera och slåss för vår övertygelse. Därför kan aldrig jägarbataljon bli ett "överstigitligt" jätteproblem. Vi

skall ta skapandeuppgiften som något mycket positivt och utvecklande för envar i arbetslaget.

För oss, som är aktiva, har vår stund nu kommit med vårt utvecklingsansvar för framtiden.

Ser man något tillbaka, så kom spaningsskvadronen - detta stridande spaningsförband - till under ett klart indragningshot för K 3 och hade som förutsättning att ryttartiden skulle lämnas; vi tappade förvaltningen och övergick då i själva verket i en alltför hårt bantad OLLI-organisation; Vi fick förtroendet att ta hand om MP-tjänsten. Det var ganska dramatiska år, som förbandet kom igenom lite ärrigt men också med ökad kraft. Vi skall vara tacksamma för den samlade satsning av hela befälskåren, som då avgjorde framtiden. Ett föredöme för oss som nu tjänstgör.

Nu är det mer fråga om att inom en skisserad, kontrollerad totalram ta fram saklig skärpa för att skapa något bra inom vår sektor. Det kommer att ta år, och jag tror det blir många turer, innan vi kommer till krigsorganisationstrygghet igen. Även spaningsskvadronens frånfälle kan komma att påverka vårt jobb. Det gäller att inte förtröttnas och att inte ta vid sig av att vi kommer att jobba inom en krympande materiel-ram.

Låt oss alltså acceptera, att vi har att lämna ett litet, snabbt, bra, stridande spaningsförband med utsökt manöverbarhet och militärpolisförbandens ryggradsstyrka bakom oss för att satsa på något nytt med andra uppgifter och möjligheter.

Jag tror att vi kan göra detta under fredsorganisationstrygghet och slipper samtida, förslitande mark- och organisationsfrågor. Detta är en enorm fördel. Jag kan inte annat än bedöma, att vår fredsorganisation snarast kommer att anpassas till våra uppgifter, så att vi icke ständigt måste ha överväxeln ilagd. Därmed skulle vi få chans att fungera i bättre verksamhetslagn. De svåra åren kan snart nog vara förbi.

Befälskåren har år efter år skapat bra grundutbildningsförband. Krigsförbanden har verkligen hållit väl.

Vi bör fostrans- och utbildningsmässigt ha varit på rätt väg länge men det gäller att inte stelna till,

utan hänga med i utvecklingen av utbildningsmetoder m m, inte minst för att kunna klara utbildningen för krig på än kortare tid.

Därför:

Vi skall hålla fast vid kraven på chefskraft och chefsansvar på alla nivåer och kraven på hyfs, ordning och reda samt respekten för den enskilde husaren som person.

Vi skall utveckla den personliga kontakten befäl - värnpliktiga och informationsmetoder för att få fram ökat engagemang i det dagliga arbetet;

Vi skall med omsorg fånga upp medansvar, medverkan och initiativ till bättre utbildning i bättre arbetsmiljö.

Vi skall sträva efter att dag för dag har bra övningspass med klara motiv och krav. De får inte vara tråkiga.

Vi skall fortsätta och träna upp befäls och soldatens handlingskraft och initiativförmåga genom återkommande tillämpningsmoment och tillämpningsövningar.

Vi skall driva tesen: Det gäller att lära alla att vinna och att kunna ta' chansen, när den kommer.

Vi skall utnyttja kraften, som ligger i gruppen, som ständigt arbetar ihop och gör prestationer ihop.

Låt oss vara aktsamma om och i alla lägen behålla den spontana humorn och glimten i ögat som motvikt till den allvarskärva ton som driver mot resultat för krigsbruk.

av Övlt N G Malmström

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FAR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

Sveriges första Husarkår

Thage Falkerstedt

Enär min Morfar var yrkesmilitär i cirka fyrtio års tid vid Kungl Livregementets husarer (K 3), och jag själv var nära att hamna där - men i stället blev yrkesmilitär vid Kungl Livregementets grenadjärer, (I 3), där min Far gjort sin militärtjänstgöring - och min morbror stambefäl i 12 år, så har jag sammanställt denna artikel. Sverige hade ju ända från 1500-talet beridna förband, kavalleriförband, - men Sveriges första husarkår tillkom i samband med Sveriges deltagande i Sjuårskriget, åren 1757-1762, enligt en gängse uppfattning anses år 1758 vara det årtal då tillkomsten av den första husarkåren i Sverige skedde. Fast enligt andra källor kan husarinstitutionen i Sverige spåras längre tillbaka i tiden. Man hade i Sverige på försök, uppsatt en husarkår under kriget i Finland åren 1742-1743, med ett hundra man, som efter freden åter upplöstes. Jag skall här försöka skildra husarkårens tillkomst, mot bakgrunden av de politiska förhållandena i Norden vid denna tid. Bl a om värvningen av truppstyrkan, dess avlöningsförhållanden samt den internationella sammansättningen - som kanske väckte viss missnöjsamhet samt husarkårens avskedsmönstring.

I Finland pågick sedan sommaren år 1741 kriget mot Ryssland. Efter den dramatiska spelöppningen s a s - affären vid Willmanstrand - hade krigföringen fått den karaktär som blev utmärkande för de krigiska förvecklingar, vilka efter stormaktstidens fall störde freden i 1700-talets Sverige. Den taktik, som på ömse sidor utvecklades, kan närmast karakteriseras såsom "det lilla kriget", d v s rekognoceringar, företag bakom fiendens rygg, mot tross och etappanläggningar, plötsliga överfall på mindre truppstyrkor o s v. Ryssarna voro väl rustade för denna art av krigföring. Redan vid kampanjens början hade de till Viborg sammandragit tre av de fyra husarregementen, vilka vid denna tiden funnos i Ryssland. Dessa husarer användes under hela kriget för rekognocering och partisanuppdrag. Stora styrkor omnämnas. Sålunda stodo vi ett tillfälle år 1742, 2 000 ryska

husarer långt inne i Finland, vid ett annat talas om 1 600 dragoner och husarer bl a.

Under kriget kommo svenskarna vid många tillfällen i kontakt med de fientliga husarförbanden, som kanske fick en viss betydelse för Sverige och dess första husarkår.

I juli 1742 hade till Stockholm anlännt några husare, vilka skickats över från Finland såsom desertörer från Ryska trupper. En var från Serbien, de övriga fem från Ungern. Motsvarande Nationsbeteckningar funnos på två av de i Finland stridande Ryska husarförbanden. Två veckor senare kom ytterligare ett antal överlöpare, vilka syntes vara villiga att träda i svensk tjänst. Så blev nu ej fallet utan de fick med svensk hjälp återvända till sina hemland.

Dock redan följande vår, när kriget som nu led mot sitt slut, hade flyttats norr ut till gränsen mot Västerbotten, kom en ny ström av främmande husarer.

Efter freden i juli månad krävde de Ryska myndigheterna, att fyra av dessa överlöpare skulle utlämnas. Dessa begärde nu i stället att få inträda i svensk tjänst. Med anledning därav uppdrogs den 23 augusti åt Krigskollegium att undersöka, huruvida "icke alle här warande Husarerne wilja antaga swensk tjenst och på hwad conditioner". I Kollegiums utlåtande den 5 september heter det bl a, att "med desse få ingen tjenst med nytta kunde åstadkommas", varför man uppskjutit frågan om värvningen, tills de husarer, som varit på marsch från Västerbotten, hunnit anlända. Därmed började tillkomsten av den första Svenska husarkåren. Dess styrka i början av september var dock så obetydlig att den icke ansågs vara Sverige till någon nytta. Husarkåren borde vara "åtminstone 100 man att begynna med", men omfattade vid denna tidpunkt endast "de härvarande husarer 17. Fremmande, som förr tient som husarer och willia taga tjenst 4. Swenske, som wilja engagera sig 4."

Den 21 september fastställde Rådet detta Krigskollegiums förslag. Därvid bestämdes också Kårens styrka till

100 man meniga med en löjtnant, 2 kornetter, 2 kvartermästare och 4 korporaler såsom befäl. Chefsskapet uppdrogs åt överadjutanten, greve Carl Posse. Till husarer antogas alla "af hwad nation the wara må som äro hoga-de at begifwa sig under Hussar Corps och äro skickelige till Hussars tjenst." Detta tillstånd gav Kåren en mycket internationell sammansättning, som framgår av de bevarade rullorna.

Den svenska husarkåren hade alltså vid denna tidpunkt hunnit rekryteras till hälften av den bestämda styrkan, och ansågs nu tydligen tillräckligt stark att användas i fält. Endast 14 av dessa 49 husarer, voro svenskar. Efter att ha varit förlagda norr om Stockholm, skulle husarerna i början av oktober marschera till södra sidan om staden, och där förläggas i kvarter "efter de komma att tåga denne vägen till Corps d'Armèen!

En vecka senare talas om marschrutten för husarkåren, som den 18 oktober skulle bryta upp och marschera till Jönköping samt därifrån antingen till den Skånska eller den Bohuslänska armén. Men det var oroliga tider inte minst inom politiken i Sverige mellan Hattar och Mössor. Danskarna stodo marschfärdiga att anfälla Sverige från dels Bohuslän, dels Skåne. Hattarnas krig med Ryssland hade några månader tidigare bragts till sitt slut, genom freden i Åbo den 14 juni år 1743. Under denna tiden tillkom alltså den första husarkåren i Sverige. Dess uppsättande beslöt vid den tidpunkt, då hotet från Danmark var som störst. De marschrutter som diskuterades hade som mål, de Skånska och Bohuslänska försvarsstyrkorna och det plötsligt påbjudna avbrottet i värvningen av husarer, en tid, hängde samman med att Danmarks regering beslöt den 10 oktober att tillsvidare uppskjuta alla fientligheter mot Sverige. Kontakten med de ryska husarerna under kriget, åren 1741-1743 torde således ha givit den första impulsen till skapandet av en liknande svensk husarkår. Förebilden är redan här uppenbar. När desertörerna från de fientliga husarförbanden senare uppenbarade sig i Sverige, kom de så småningom att bilda stommen i den första svenska husarkåren. Deras uniformer representerade utseendet på mundering-

en vid de olika husarregementena i Ryssland och tjänade delvis som förebilder vid den svenska Kårens utrustning.

I andra arméer voro husarerna traditionellt klädda i de karakteristiska plagg, som hade viss likhet med den Ungerska nationaldräkten --- såsom den med snörmakerier besatta dolman samt husarmössan och den korta pälsen - medan bevapningen utgjordes av karbin, sabel och pistoler. Husarregementena sins emellan synas i huvudsak ha haft samma uniformer och skildes i huvudsak genom olika färger. Ett plagg, som varierade också var huvudbonaden vilken utgjordes av antingen den typiska högmössan med flygel eller tolpaken med flamma. Sveriges första husarkår, som blev uppsatt hösten 1743, hade huvudsakligen samma utseende, som i stora drag överensstämde med motsvarande ryska husarförband. Den svenska husarkåren som blev uppsatt, vilket skedde i samband med de svenska försvarsåtgärderna inför krigshotet från Danmark, så det var ända upp till 108 husarer antagna. Dock skedde senare avskedsmönstring i Jönköping den 10 april år 1744, då var husarkåren kvarstående 60 stycken. Efter avskedsmönstringen fick de som ville, återvända hem till sina respektive hemländer, inte mindre än 12 stycken förutom Sverige. Ett visst antal föredrag dock att stanna kvar i Sverige.

Men tanken på upprättandet av husarförband levde dock kvar i Sverige, ty det var lätta och lätttrörliga förband som behövdes. År 1748 tog det sig i uttryck, att en del av Karelska Dragonerna skulle inrättas till husarer. Dessa husarer skulle förläggas till gränsområdet till Ryssland. Ett decenium senare tog Sverige visst intryck av de Preussiska husarorganisationerna, alltså år 1758, i samband med Sjuåriga kriget och då lades den fasta grunden till ett svenskt husarregemente eller husarregementen. Jag har här skildrat det svenska försöket att i början av 1740-talet upprätta husarkår i Sverige, då det vid denna tid var en strävan att tillföra Svenska armén denna nya kår.

Avslutningsvis vill jag tillägga att officerare vid Livregementets Grenadjärer, Livregementets husarer och

Livgardesskvadronen och ned till och med furirer, bära en halmkrans kring mössknappen. De nämnda förbanden äro traditionsbärare av det år 1791 tredelade Livregementet till häst, till vilket dock Livregementets husarer numera äro ensamma om att kunna visa en oblandad härstamning. Det för Sverige unika uniformstillbehöret räknas som ett äreminne från ett bistert men segerrikt dygn i Svergies långa historia, --- slaget vid Lund den 4 december 1676 --- där Livregementet under konung Karl XI:s personliga befäl, på ett oförlikneligt sätt utmärkte sig och Sverige slog sina fiender, danskarna. År 1976 firas alltså 300-årsminnet av detta slag. Ty på grund av dimman vid slaget i Lund, så fick de svenska trupperna bära som fälttecken en halmviska på armen och uniformshatten. Orden "Hjälp Gud" som fältskrik/fältropet/(lösen) före slaget fastställdes av Konungen, liksom halmviskan.

Ny materiel

Under utbåret kommer viss ny materiel att provas vid GU-bat. Delar av utrustningen finns endast i begränsat antal, varför allt befäl inte kommer att komma i kontakt med den första året.

Materielen presenteras av Kn Paulsson, GU-bat.

Liggunderlag

Liggunderlaget ersätter halm och renhud i tält och i skärmskydd. Det är tillverkat av polyeter med slutna celler, 160 x 60 cm. 15 mm tjock. Vikt: 0,5 kg.

Jägartält fm/75

Grupptält som rymmer 8 man. Uppbyggnaden är i princip densamma som tält 12. Spisen kan tas isär. Till denna hör även en rostfri gryta för mattillredning. Alltsammans rymmes i en persedelpåse. Vikt: 15,2 kg. På bilden ses det nedpackade tältet samt grytan.

Jägarryggsäck

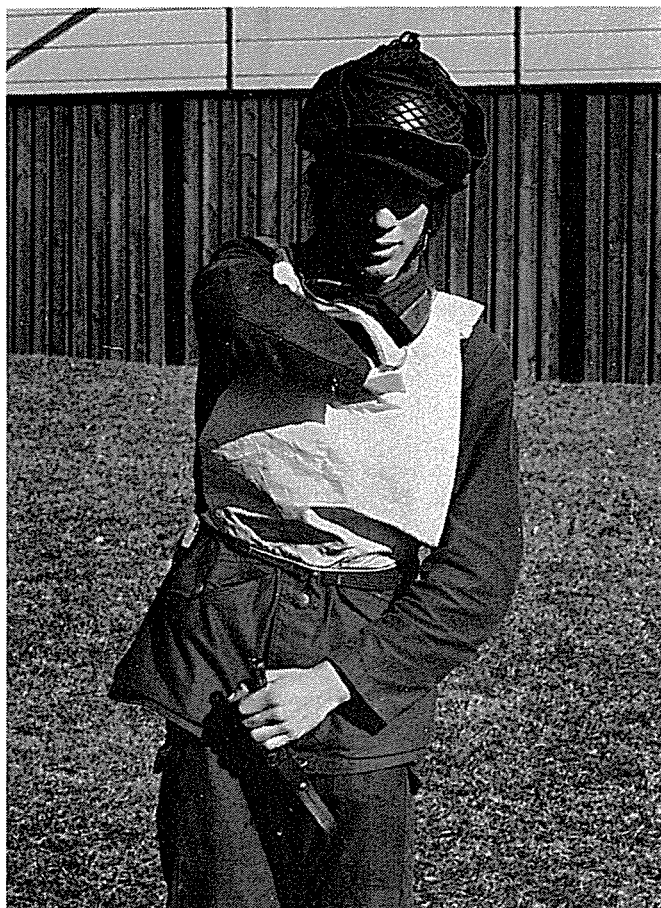
Bygger på samma princip som moderna civila ryggsäckar Typ Fjällräven. Rymlig påse där man lastar på höjden. Två finesser:

- axelremmarna spännes och lossas lätt och smidigt med glidlås och tamp
- rem att spänna om midjan. Med denna kan man "hänga upp" ryggsäcken på höfterna. På K 4 har man även provat att dra pulka genom att sätta fast skalmarna direkt i ryggsäcken.

K.-säck (arbetsnamn vid FJS)

Denna består helt enkelt av två påsar som är hopsyddas för att träs över huvudet. En påse hänger på bröstet och en på ryggen. K-säcken ersätter delvis stridspackningen, då ryggsäcken används för att medföra personlig utrustning.

I K-säcken kan utr (mat, regnkappa, jägarladdningar, am) för kortare uppdrag medföras; "sextimmarsutrustning" Den är sydd av grönt och vitt nylon-tyg och kan vrängas för att passa sommar - resp vinter - utrustning. För tydlighetens skull visar bilden snövarianten.

Terrängbil 11

Tgbil 11 kommer att tillföras K 3 under hösten -75. Några data:

Motor B30
effekt 117 hk (4000 rpm)
cylindrar 6 st
förgasare 2 st Zenith-
Stromberg

bensin 97 oktan
kylsystem slutet
växellåda 4-växlad
helsynkroni-
serad

fördelningsväxellåda
synkroniserad
hög/låg, all-
hjulsdrift

antal passagerare 6 st

VERSIONER

RATGB

PVPJTGB

tj-vikt 2300 kg

maxlast 900 kg

totalvikt 3200 kg

HUSAREN

S: Helenagatan 10 • 541 00 SKÖVDE

Tel. 0500/179 79

EN PLATS FÖR HUSARER

KOPPLA AV — TRIVS

Puben är öppen alla dagar 1700 - 2400

Hertig Johans
Torg

Kyrkparken

HÄR HITTAR
DU OSS

Hotell
Billingen